

En samling mulige erindringer

Af: Alex Fersbye

Husk på, at sandheden er utrolig, så hvis vi skal kunne tro på sandheden, er vi nødt til at blande lidt løgn ind i mellem.

Myten

I sensommeren 1949 blev jeg båret over tærsklen til NyCarlsbergvej nr. 3 st. tv. Jeg lå i en spånkurv med iltflaske. Jeg var født en måned for tidligt. Da min mor så mig første gang sagde hun: ”Åh, nej.” Sygeplejersken sagde :”Jamen se frue, det er da en dejlig dreng.”

Jeg lå i kuvøse, jeg havde endnu rynker og små hvide dun over hele kroppen. Jeg havde fået gulsot og blev sondemadet. ”Han ligner jo en gammel kineser der ligger og ryger på vandpibe.” Denne fødsels gave eller myte om min fødsel, har fulgt mig lige siden og mange har gjort den til genstand for fortolkning om mit livs rejse, ikke mindst mig selv.

Stedet

NyCarlsbergvej 3 st. tv. er en toværelses lejlighed med køkken og toilet på køkkentrappen. Toilettet ligger halvejs oppe til 1. sal og deles med naboen. Om sommeren var det køligt, men om vinteren frysede koldt. Der var tændt en lille gasflamme, ikke til at varme numsen, men for at sikre at vandrøret ikke fryser til. Der er kakkellovn i stuen og vi fyrede med koks. En lille træklem under loftet sørgede for at varmen også kommer ind i soveværelset. Min mor sover i stuen og vi 3 brødre deler soveværelset. Min storebror og jeg i køjeseng og lillebror i sin egen seng. Da vi var mindre blev vi vasket, mens vi sad på køkkenbordet med benene i køkkenvasken. Så kunne vi sidde og kigge over halvgardinerne og ned i baggården, mens mor varmede vand over gaskomfuret. Senere blev vi vasket i en zinkbalje der stod på køkkengulvet. Da vi blev store nok, gik vi på badeanstalten i Lyrskovsgade. Om vinteren var der nogen gange så koldt i køkkenet at de gange min mor havde vasket tøj og hængt det til tørre, var det stivfrossent om morgenen og bukserne vi skulle have på, kunne stå af sig selv på gulvet. Så morede vi os med, om vi fra den øverste køje i køjesengen, kunne springe direkte i bukserne uden at de knækkede. Jeg tror aldrig det lykkedes og fandens koldt var det, så tøjet måtte en tur ind foran kakkellovnen, inden vi fik det på og skulle i børnehaven eller skole.

Valget

Vi var 3 brødre og vi opførte os ikke altid som det forventedes af os. Jeg havde en dag lavet et eller andet galt, syntes min mor. Der var blevet spist havregryn med sukker i et kræmmerhus og det fedtede kræmmerhus blev fundet i min seng. Det var ikke mig og jeg havde en mistanke om, at det var en af mine brødre, men de sagde ikke et ord. Min mor blev tosset, for havregrynene var beregnet til morgenmad og ikke til slik.

I hvert fald blev jeg smidt i seng uden aftensmad og jeg syntes det var dybt uretfærdigt for jeg havde jo ikke gjort noget. Det gjorde jeg på andre tidspunkter, men her var jeg aldeles uskyldig dømt og det er det værste man kan opleve.

Jeg lå der i sengen og fantaserede mens madlugten bredte sig. ”Ha, her ligger jeg og bliver tyndere og tyndere. Til sidst er jeg kun skind og ben og dør af sult. Når de så står ved kisten, lige inden den sænkes i graven, vil de sørge og angre, at de tildelte mig og dem selv denne sørgelige skæbne. Et barn blev sultet ihjel.” Jeg lå og havde så ondt af mig selv og svælgede i fantasien. Så kom min mor ind og sagde: ”Åh, så stå dog op og kom ind og spis.” Her skulle jeg have vendt ryggen til, bevaret min stolthed og svaret: ”Nu kan det være lige meget.” Men jeg stod op og gik ind i stuen og til min store skræk så jeg at vi skulle have brunkål. Jeg kunne have gættet det efter lugten, men tænkte ikke lige den vej. Jeg hadede brunkål og fedt koldt flæsk. Og nu sad jeg der med tårer i øjnene og så på den ulækre bunke på min tallerken. Min mor sagde: ”Nu skal du ikke være ked af det mere, nu glemmer vi det og starter på en frisk.” Min storebror vidste godt at jeg ikke kunne fordrage brunkål og sad med et smørret grin og guffede i sig. Efter måltidet, inde i soveværelset sagde min bror: ”Nå der skete jo ikke noget, så var det godt jeg holdt kæft.”

Mørkeræd

Også som barn løb fantasien ofte af med mig. Når jeg lå i underkøjen og så op på det kalkede loft, fik revner og krakeleringer deres eget liv og jeg forvenede at i skumringen og mørket ville disse farlige dyr, monstre og andre uhyggelige ting gøre sig klar for i nattens mørke at blive levende og ikke mindst befolke mine drømme. Jeg var overbevist om at der under sengen levede et mørkemonster som kun ventede på at jeg trådte ud af sengen, så det kunne gribe og fange mig. Jeg vidste også, at bare den mindste smule lys ville få det til at forsvinde, så det var klart at ingen troede på mig. Min mor så mange gange ind under sengen og der var selvfølgelig ingenting.

Når jeg om natten skulle tisse, så jeg kun to muligheder, jeg tisede i sengen og det gjorde jeg ind i mellem eller jeg kravlede ned i fodenden og op på endegavlen i mørke. Så famlede jeg med benene i mørket til jeg fandt den stol som mit tøj lå på, kravlede over på stolen og derfra kunne jeg nå døren ud til entreen og hoppe derud. Efter en tur på køkkentrappen og toilettet var det samme tur tilbage.

Men det farligste monster i min mørkerædde periode var uden tvivl kældermonstret. Et frygteligt udyr, som med sine knivskarpe klør og sylespidse tænder ville elske at flå og flænse et barn som mig i blodige småstykker. Også dette monster ville kun komme frem i total mørke.

En aften lød inde fra stuen: ”Er der ikke en der lige gider at hente en spand koks i kælderen?”

Jeg sad på gulvet og legede og kiggede op på min storebror. Hans ansigt var dækket af den Western han lå og læste i. Langsomt gled bogen ned og jeg kunne se ham smile og så gled bogen på plads igen. Beskeden var klar: ”Det er dig der henter og forstyr mig ikke.” Jeg vidste godt, at det betød ballade, hvis jeg ville begynde at diskutere med ham om det rimelige i, at det igen var mig der skulle gå i kælderen og jeg havde tabt på forhånd.

Jeg gik ind i stuen og hentede spanden og hørte fra min mor, som også lå og læste: ”Det var sødt af dig.” Så ud i køkkenet, hente nøglen til kælderrummet og så ud på køkkentrappen. Tænde lyset og så ned til kælderrummene. Åbne døren til den mørke kældergang, finde lyset og tænde. Det var lys med tikkere på. Tik, tik, tik lød og når tikkene holdt op, slukkede lyset. Ånde lettet op. Hen og låse kælderrummet op. Tilbage og trykke lysknappen ind, en gang til, bare for en sikkerheds skyld. Så tilbage etil kælderrummet og fylde spanden med koks. Så tilbage og trykke på lysknappen og tilbage igen og låse kælderrummet. Og så ud i en fart. Jeg tager fat i kælder døren med håndtaget og døren binder, den vil ikke gå op. Jeg maser og regerer og så ... slukker lyset. Der er bælgmørk. Jeg fornemmer med det samme at monstret får liv og begynder at smygge sig langs gulvet i kælderen. Jeg hiver og maser i døren. Nu er monstret parat. Nu sætter det af og jeg ved at om et øjeblik er jeg flået i blodige småstrimler. Jeg kan næsten allerede fornemme de skarpe klør og spidse tænder der vil rive mig til blods.

Så åbner kælder døren og jeg trimler ud på køkkentrappen.

Der i lyset står min storebror og griner hysterisk. ”Ha, ha ha, hvor så du sjov ud. Der blev du sku bange, hvar?”

Jeg nikker bare og vil ikke fortælle, at han også har reddet mit liv. Den glæde skal han ikke ha. Han tager fat i spanden og vi følges op.

Først langt senere blev jeg det mørkerædde kvit. Jeg var på svagbørnskoloni, det var noget kommune tilbød aspargesblege baggårdbørn, så de kunne, lys, luft og sul på kroppen.

Vi var på en koloni i Svaneke på Bornholm. En eftermiddag var to af drengene stukket af.

Rimelig fjollet, når vi nu var på Bornholm og de kunne jo ikke bare gå ombord på færgen og der var langt til

Rønne. Det viste sig også at de bare havde gemt sig i skoven på den anden side af den eng der lå ved siden af kolonien. Os der vidste det blev enige om at bestille flere ekstramadder ved aftensmaden og så gå ud i skoven med mad til de to. Det gjorde vi, men da vi fandt dem, ville de hellere med tilbage, end tilbringe natten i skoven. Det var overskyet og mørkt da vi gik tilbage. Midt ude på engen sad mine støvler fast i noget sumpet jord og inden jeg trukket mig fri, var jeg helt alene i mørket. Jeg gik lidt famlende og kunne skimte de andre, der havde en lygte med. Så fornemmede jeg noget bevægelse ved siden af mig. Et stort dyr tårnede sig prustende op foran mig og jeg kunne se øjnene glimte. ”Monstret!” skreg jeg og viftede med armene og i det samme vendte dyret om og trampede dumdrende væk over engen. ”Ha, tænkte jeg. Monstret er mere bange for mig, end jeg er for det. Det skulle jeg have vist for længe siden.” Jeg løb nu friskt til og indhentede de andre. En spurgte: ”Var det dig der skreg? Så du koen?” Men jeg rystede bare på hovedet og gik videre. Siden den dag har mørket ikke været min fjende.

Liderlig

Jeg er her 8 år gammel. Jeg leger i gården, med min bedste ven Kent. Jeg sætter ham højt, for han har et valgsprog: ”Jeg er ikke bange for en skid.” Det passede mig fint, for der var meget jeg kunne være bange for.

Et tilbagevendende tema blandt børnene i gården var alt det om drenge og piger, sex og liderlighed. Når vi spurgte de større børn om emnet: ”Har du prøvet det? Hvordan gør man? Hvordan ved man at man er liderlig?” Kunne svarene være: ”Pil af grønært. Kom igen grønært når du er moden.” Eller: ”Kom igen når du er tør, bag ørerne.” eller lignende. Så vi måtte lave vore egen undersøgelse. Den bestod i, at vi på vejen hjem fra skole stoppede op ved en antikvarboghandel der havde udstillet nogle magasiner. Det var SUN og VARIETE, som var nudistblade, oftest med nøgne damer på forsiden. Vi stod der, til indehaveren kom og råbte: ”Skrid møgunger, I jager kunderne væk.” Det havde vi svært ved at forstå, men mens vi løb råbte Kent: ”Vi kommer tilbage i morgen og skræmmer kunder.”

En dag sagde Kent til mig: "Hej du Alex, ved du hvordan man gør en Kanin liderlig?"

"Man viser den vel en anden kanin?"

"Idiot, man giver dem liderlighedspulver, så vil de hele tiden og se hvad jeg har her?"

Op af lommen trak han en lille papirspose, det ene hjørne var revet af. På posen

stod: "Hjortetaksalt." og han sagde: "Du ved, næsehornspulver det er til mænd, men hjortetaksalt det er liderlighedspulver til kvinder."

"Hvor har du det fra?"

"Fra køk øh min mors skab."

Før havde jeg sat Kent højt, men nu...

Tænk, min bedste vens mor brugte liderlighedspulver. Hvilken historie. Og så bad han mig ikke en gang om at holde det hemmeligt.

"Hør nu her Alex, du skaffer to sodavand og to glas, så skaffer jeg pigerne og så mødes vi oppe i vore hemmelige rum."

Vi havde adgang til et hemmeligt loftrum, fyldt med ragelse, men vi havde ryddet, så vi fik plads til en slags bord og stole.

Jeg gik ind til mig selv, men der var ikke en øre at finde nogen steder og så var der ikke anden udvej end at gå over til købmand Kirchheiner ovre på hjørnet. Han var ikke den billigste, men alle i kvarteret handlede hos ham, for man kunne få på klods og vente med at betale til den første.

Jeg skrev en seddel : 2 kg mel, 1 kg sukker 2 appelsinsodavand. Så så det ikke for mistænkeligt ud. Og måske overså min mor det når hun skulle betale regningen og ellers, den tid den sorg. Det lykkedes og jeg strøg op på loftrummet. Lidt efter kom Kent og vi åbnede de to sodavand og delte havldelen af hver op i de to glas. Så kom Kent liderlighedspulveret op i glassene og vi satte os til at vente. Lidt efter kom de to piger. De blev budt indenfor og var tydeligvis imponerede. Ikke alene var de inviteret ind på to drenges hemmelige rum, men de blev også trakteret med sodavand. Det var ikke almindeligt den gang. Kent sagde: "Sæt Jer, vi drikker af flaskerne, vi er jo mændene."

Efter at alle havde drukket ud, sagde Kent: "Nu er I liderlige:"

"Er vi det?"

"Ja, I har lige drukket liderlighedspulver."

"Har vi det?"

”Ja, og nu skal vi gøre det.”

Pigerne kiggede sig omkring og den ene sagde:”Ikke her, det er for ulækkert.”

Vi kiggede selv rundt og kunne godt se at der lå fugleklatter rundt omkring, fra de gange et vindue havde stået åbent og en due eller to var fløjet ind.”

Nu gjaldt det om at handle hurtigt, vi vidste jo ikke hvor længe hjortaksalt virker og jeg fandt på at vi kunne bruge vores toilet på køkkentrappen. Der var nøgle til og vi kunne låse.

Vi løb alle fire ned af trappen, jeg hentede nøglen og to håndklæder og med dem som underlag lagde pigerne sig ned på hver side at toilettet. De havde trukket op i kjolerne og trukket trusserne ned. Så trak vi bukserne ned og lagde os oven på hver sin pige og lå og bumpede lidt. Pigerne gav sig og stønnede lidt. Så sagde Kent:”Hej, Alex du skal have tissemanden fremme.”

Så trak jeg ned i underbukserne og vi lå endnu en stund og bumpede og blev så enige om at det var vist det. Pigerne fik tøjet på og forsvandt og Kent og jeg blev enige om, at al den snak om piger, sex og liderlighed var vældig overdrevet. (Senere blev vi klogere.)

Nu er der ikke meget der kan holdes hemmeligt i en baggård og hele den sommer, når de store drenge kom forbi mig, fik jeg et venligt dask i nakken og de sagde:”Husk Alex, man skal have tissemanden fremme.” Og så grinede de højlydt. Som om jeg ikke vidste det

En Jul

Jeg er stadigvæk under 10 år gammel og denne jul skulle farmor være hos os og overnatte. Hun skulle passe os 1. juledag hvor mor skulle til julefrokost hos mormor med 6-7 af sine andre søskende. Formiddagen var stressende for alle. Alt skulle være rent og pænt, så der var meget med :”Gør lige dat, gør lige dat.” Mor kom hurtigt op i det røde felt og vi var lettede, da vi ved 12 tiden, fik besked på at gå på badeanstalten. Vi fik ikke vores pæne tøj med, kun rent undertøj, for mor ville ikke risikere at vi kom galt afsted på hjemvejen. ”Sådan 3 julekåde drenge, det kan for nemt gå galt.”

Vi holdt meget af at komme på badeanstalten i Lyrskovsgade. Krøluld, sæbe, shampoo og alt det varme vand vi kunne ønske os. Vi blev altid jaget ud af bademesteren, når han mente at vi havde brugt rigeligt med vand til så små kroppe. Han holdt altid øje med om vi vaskede os ordentligt og ellers gav han gerne en hjælpende hånd med krølulden og det gjorde nas, så vi gjorde det ordentligt og især sådan en juleaften.

Vel hjemme igen var det ulidelig venten og vi skulle hele tiden passe på ikke at gå i vejen.

Ind i mellem var der små overraskelser. Mor havde bagt chokoladebusser og det var mums, de kunne næsten selv køre lige ind i munden. Åh, hvor dejligt.

Kl. 3 måtte vi tage vores pæne tøj på og til alles lettelse, både vores og mors, blev vi ved halv fire tiden sendt i kirke. Lige den jul husker jeg, for sneen. På vej til Matheuskirken faldt sneen i store bløde fnug og vi 3 brødre gik for en sjælden gangs skyld med hinanden i hænderne.

Vi gik altid op på galleriet, der var overblik og vi kunne se koret og orglet. Det hele havde været for meget for min lillebror, så han faldt i søvn midt under det hele. Det smilede vi bare af og lod ham sove.

Hjemme igen blev det endelig tid for aftensmad. Farmor var kommet og vi skulle have både and og flæskesteg, rødkål, hvide og brune kartofler, dejlig sovs og tilbehør. Alt var lige som det skulle være.

Inden vi begyndte med at spise sagde mor: ”Jeg skærer lige gumpen af anden. Den har jeg lovet at gemme til mormor.” Jeg må have set lidt undrende ud for hun fortsatte: ”Det gør vi søskende altid, når vi skal være sammen med mormor 1. juledag. Min mor skulle være sammen med 6-7 af sine søskende og det billede af mormor med alle de gumpe, fyldte rigtig meget hos mig under maden.

Selvfølgelig var det min lillebror der vandt mandelgaven, jeg var overbevist om at der var snyd med i billedet, men da han fik besked om at dele med os, lod jeg det ligge.

Så var der vasket op og klar til dans og sang om juletræet og endelig gaverne.

Det år fik jeg en pistol med knaldhætter, en politibil og en brandbil og jeg var yderst tilfreds.

Vi legede nede på gulvet og så kom slikket. Omhyggeligt talt op og fordelt i 3 skåle, så ingen skulle føle sig snydt eller forbigået. Sådan var det altid når vi fik slik og det udviklede en særlig kultur. Det gjaldt om at grufle det hele i sig, så hurtigt som muligt. Så skulle/kunne man ikke dele sine rester med de andre.

En dejlig juleaften og vi legede til vi faldt om inde i soveværelset. Mor og Farmor sov i stuen.

1.juledag var vi tidligt vågne og legede stille, så vi ikke vækkede mor og farmor. På et tidspunkt går jeg hen til vinduet, der vendte ud til gården og kunne se at der allerede var børn. Under vinduet var der et skab med 3 hylder. En til hver af os brødre og der havde vi vore gamle legetøj. I mit var der næsten ikke mere plads og jeg tog en bunke op i vindueskarmen. Så fik jeg den ide at lukke viduet op og spørge ungerne i gården om der var nogen der ville købe noget brugt legetøj. Det var der og salget gik så godt at både min store- og lillebror fyldte butikke op med

varer. På et tidspunkt var der udsolgt. Og her var det så, at jeg lod det hele løbe af med mig. Jeg kunne ikke stoppe. Konsekvensberegninger har aldrig været min stærke side. Jeg solgte mine julegaver. Først pistolen, så politibilen og til sidst brandbilen.

Lige på det tidspunkt kom mor ind i soveværelset og sagde: ”Hvad foregår der her?”

Jeg prøvede at lade som ingenting, men mine brødre, som ikke havde noget i klemme busede ud med det. ”Vi har solgt noget gammelt ragelse, men Alex har solgt sine julegaver.”

Min mor blev selvfølgelig sprøjtende arrig og fik hevet ud af mig, hvem der havde købt hvad. Og så måtte jeg skamfuld og rødmende gå sammen med min mor op til de 3 drenge der havde købt tingene. Hos den første, der havde købt pistolen, blev hans far rasende og smækkede drengen en lussing for at franarre idioten, altså mig, hans julegave. Han fik pengene tilbage og jeg pistolen.

Hos den næste med politibilen, var det hans mor der lukkede op og de to mødre kunne hurtigt blive enige om hvor ubetænksomme drenge og mænd i alle aldre kunne være. Så også der fik jeg gaven tilbage.

Brandbilen havde min bedste ven Kent købt for 2 kroner. Han og hans far kom frem i døren og Kents far blev rasende og meget rød i hovedet og råbte alle mulige forbandelser efter Kent, indtil han kom med brandbilen.

Min mor spurget ham: ”Hvad gav du for den?”

Kent så mig lige i øjnene og sagde: ”4kr.”

Min mor kiggede lidt undrende på småpengene, tog sin egen pung frem og gav Kent 4 kr.

Da vi kom hjem, blev jeg læst og påskrevet, som det hed den gang, når man fik en ordentlig skideballe.

Efter at mor var taget til julefrokost, vovede jeg mig ned i gården og der blev straks en masse påstyr. Dse andre børn masede og spurgte om jeg havde fået tæv og de to der havde købt pistol og politibil var sure i masken og ville vist gerne give mig tæv, men så kom Kent og råbte højt: ”Hold kæft Alex hvor var det smart. Jeg købte brandbilen for 2 kr. Og fik 4 kroner tilbage. Nu har vi 2 kroner i overskud og i morgen 2.juledag kan vi gå til den blå bager og købe for 50 øre gammelt wienerbrød til os hver og så gå i bulen (Boulevardteatret, biograf i nærheden.) og har til 2 billetter på cowboyrækkerne til 4 forestillingen. Tarzanfilmen.”

Der blev helt stille og så sagde Kent: ”Hold da kæft, bare det var mig der havde fundet på det.”

Og så blev det en helt god og mindeværdig jul, selv om jeg aldrig så min mormor med alle

gumpene.

Selvtillid

I en del af min barndom, var jeg overbevist om, at en særlig sammensværgelse var i gang for at ødelægge mit liv. Når jeg sad og læste i spændende tegneserie, slog det ikke fejl at det lød: ”Alex gider du ikke lige løbe ned med skraldespanden?” Nu var det jo ikke et spørgsmål jeg kunne svare nej til, selv om det var det jeg mente. Jeg kunne måske trække den lidt ved at svare ja og så håbe at jeg kunne købe lidt tid. Men det slog ikke fejl at det næste jeg hørte var: ”Nu!”

Eller hvis jeg var midt i en spændende leg. ”Kom, Alex, du skal lige have vasket hår.” Og her var der heller ikke noget at gøre, for jeg vidste at min mor så havde varmet vand på komfuret og så skulle det være nu.

En dag sad jeg nede i gården og spillede Terre med de andre. Man spiller med 5 marmorterninger. Kaster en af dem op i luften og skal så samle et bestemt antal af de andre op og nå at gribe den terning man har kastet. Jeg var ret god til det spil og var ved at ordne et særligt kast og så lød det selvfølgelig ud af køkkenvinduet: ”Alex, gå lige over med rulletøjet til Rullemarie.” Jeg missede selvfølgelig kastet og i næste øjeblik kom det: ”Nu!”

Jeg spurgte Kent om han ville gå med og han sagde: ”Over i Saxogade?” Vi var ikke venner med drengene i Saxogade, tvært imod og jeg ville gerne have Kent med, så jeg nikkede og han sagde: ”Selvfølgelig, lad os håbe der er nogen idioter der vil have ballade.” Det håbede jeg ikke, men med Kent ved min side var jeg altid lidt roligere og han sagde som han plejede: ”Jeg er ikke bange for en skid.”

Vi kom af sted og uhindret ind hos Rullemarie. Det var altid en fornøjelse at stå og se på den kæmpemaskine som Marie rutineret betjente. Rulletøjet blev rullet op på stokke og lagt ind i huller i en slags bænk. En kæmpe kasse, fuldt med kampesten blev sænket ned over det hele og så kørte kassen frem og tilbage over stokkene og stoffet blev rullet af og på igen. Det hele blev drevet af en elektrisk motor med hjul og remme. Vi stod længe og beundrede hele molivitten, indtil Marie sagde: ”Nå I skal vel også hjem igen. Tøjet er færdigt på tirsdag.”

Vi gik ud af forretningen og var ikke alene mere. Ude på gaden stod 5 drenge fra Saxogade og det første der blev sagt var: ”Hva faen laver I her, se og skrup hjem med Jer inden I får nogen på ørerne.”

Den største af drengene skubbede til mig og jeg røg et par skridt tilbage. Kent sagde: ”Hold Jer

fra ham ellers!”

”Ellers hvad, din lille lort?” Sagde den største af drengene og tog et skridt frem mod mig.

I det øjeblik spyttede Kent en ordentlig grønhakker lige i ansigtet på ham og inden nogen havde reageret sparkede han den nærmeste dreng lige over skinnebenet, så han hylede. Så råbte han: ”Nu løber vi.” Det gjorde vi, alt hvad vi kunne. Der gik et øjeblik før Saxodrengene havde samlet sig, men så kom de også råbende og skrigende efter os. Vi nåede over på NyCarlsbergvej og lige ved hjørnet stod to af Verners brødre. Verner var en af vennerne og hans to brødre var i bagerlære, så selv om det var midt på dagen, var de færdige med arbejdet og stod og røg. De trådte et par skridt frem og flokken af drenge fra Saxogade bremsede op. Den ene af brødrene sagde: ”Ville I noget?”

Det ville de så ikke. Vi var sluppet fri og takkede de to brødre. Vi kom ind i gården og Kent sagde: ”Det skal De få betalt.” Jeg syntes jo nok at de havde fået rigeligt, men Kent sagde: ”Vi finder lige Verner, Rotten og Erik og så mødes vi i mit kælderrum, jeg har en ide.”

Samlet i kælderrummet, kunne vi se at Kent havde 5 små juletræer stående, som han havde gemt i kælderen.

”Vi kapper alle de visne grene af, afbarker stammerne og så tilpasser vi hver især vore eget våben og skriver navn på. Så har vi en juletræskølle hver.”

Det var et sjovt arbejde og Kents far havde værktøjet. Vi hjalp hinanden og snart var vores lille hær udstyret med 5 juletræskøller.

Kent sagde: ”Vi må mødes søndag morgen, når de voksne sover længe og så skal de ha en over nakken i Saxogade.”

Det lød farligt syntes jeg, men ingen protesterede og så blev det aftalen.

Næste søndag morgen kl 7 mødtes vi, hentede vore våben og gik over til Saxogade.

Vi kiggede ned af den mennesketomme gade og inden vi fik set os om var Kent løbet skrigende og udfordrende ned af gaden.

Verner, Rotten og Erik tøvede. Jeg var lige så vankelmodig, men så tænkte jeg: ”Det går nok ad helvede til, men jeg kan ikke lade min bedste ven i stikken. Ham der havde reddet mig så mange gange.” Uden at se mig tilbage styrtede jeg ned af Saxogade efter Kent og råbte alle de fornærmelser og bandeord jeg kendte. ”Lorteunger kom frem og få tæv eller har i Jeres mors underbukser på. Satans yngel kom og få røven på komedie.” og lignende ting.

Kent og jeg var de eneste på gaden, jeg havde kort vendt mig om og set at de 3 andre var

forsvundet. Vi råbte videre og højere og da vi nåede ned til Istedgade, drejede vi om hjørnet og stod grinende og pustede ud. Så lagde vi vores juletræskøller over skulderen og gik stolte hjem ad Haderslevsgade. Da vi kom hjem i gården var der stor opstandelse mellem børnene i gården og vi blev mødt med Hurrra og spørgsmål om hvor mange vi havde fået slået.

Kent nød alt hurlumhejet, men fik til sidst skabt ro og sagde: ”Helte praler ikke af deres gerninger.”

Der lød en begejstret mumlen, men nede bagest i flokken stod, Verner, Rotten og Erik og så beskemmede ud, men Kent sagde: ”Og tak til vores våbenbrødre Verner, Rotten og Erik. Det var rart at vide at der var forstærkninger, hvis vi fik brug for det.” Så lyste de stolte op og vi var helte i flere dage.

Så hvis du mangler lidt selvtillid, så gå ud og gør nogen bange, der ikke er der.

Drejens

Som 11. årig blev jeg sendt på opdragelsesanstalt. Det hed så flot: Drejens optagelses og iagttagelsehjem. Men det var hvad det var. 37 drenge og 10 voksne samlet på en skole, på nordsiden af Kolding fjord. Skolen lå på toppen af en skrænt helt ned til fjorden og der hvor vejen fra Nørre Bjert endte. En af de første ting jeg lærte af de andre drenge, på en rundtur rundt om skolen, handlede om den nærmeste nabo. Hendes hus lå lidt fra skolen og længere nede af skrænten.

”Hun hedder Madam Græskar.” Var der en der sagde og en anden fortsatte: ”Hun kan ikke fordrage os drenge. Du skulle høre de forbandelser hun råber efter os, når vi har hugget hendes æbler eller blommer.”

”Ja, hun er en heks og når det er fuldmåne, forvandler hun sig til en lille onskabsfuld fe og kører rundt i et udhulet græskar. Hvis hun møder en af os drenge forvandler hun ham strakt til et umælende dyr.”

”Ja, se den perlehøne der løber forvirret rundt. Det er Jørgen, han er aldrig blevet sig selv igen.” Og så grinede de alle sammen så man godt vidste at det hele var løgn. Men lidt skræmmende var det alligevel for en fantasifuld 11 årig.

Jeg kom til at møde Madam Græskar.

En vinteraften hvor solen var lige ved at gå ned stod jeg og kastede med en tynd jernstang. Jeg havde bundet et hvidt stykke stof på jernstangen, så jeg kunne finde den igen i det tiltagende

mørke.

Jeg kastede efter elledningerne, der gik ned til Madam Græskars hus. De var nemmest at ramme, når man stod lidt oppe af skråningen. Min leg gik ud på følgende: Ingenting ramt 0 point. En ledning ramt så den svirrede i luften 1 point. 2 ledninger ramt på en gang, så det lynede og gnistrede 2 point.

Jeg var helt optaget af legen og hverken så eller hørte noget, før der var en som greb mig i armen og råbte: ”Hva satan er det du står og laver din lille lort.”

Foran mig stod den største kvinde jeg nogensinde havde set. Høj, bred, tyk og mægtig. Hun trak mig med sig ned af stien til Madam Græskars hus, lyste med en lommelygte og bandede og svovlede på vejen.

Pludselig slukkede hun lygten og sagde: ”Kan du se en skid?” Og da jeg ikke svarede råbte hun: ”Kan du se en skid din lille lort.” Spagfærdigt måtte jeg indrømme: ”Nej.”

Så tændte hun lygten igen og jeg kunne se vi stod foran hendes hus, der var helt mørklagt.

Hun trak mig ind i forgangen, gav mig lygten og sagde: ”Nu holder du den fandme stille og lyser herhen, så jeg kan få sat en forbandet ny sikring i.”

Jeg gjorde som hun sagde og da lyset kom igen, gav hun mig ordre til at gå ind i stuen og sætte mig..

”Og prøv ikke at stikke af min egen lille skiderik, for så bliver det sku værst for dig selv.”

Lidt efter kom hun ind med et glas limonade og nogle småkager.

”Drik og æd og så fortæller du mig hvad fanden det var du lavede, ikke.”

Jeg nippede rystende til drikken og bed i en småkage og fortalte så om min leg.

Hun grinede larmende og højt.

”Og sådan en lille lort som dig tænkte ikke på at legen kunne få mig gjort rasende som ind i helvede. 3 gange blev her sort som ind i helvede og 3 gange satte jeg en ny sikring i og lige meget hjalp det. Ikke før jeg fangede forbryderen.”

Der var en lille pause og jeg ventede bare på at straffen faldt, en lussing af den dame ville bestemt gøre nas.

Men så råbte hun lige ind i hovedet på mig: ”BØH.”

Jeg fløj tilbage i stolen og hun grinede. ”Du er jo skidebange, ikke. Hvad har de andre drenge fortalt om mig?”

Og så sagde jeg: ”At du er en heks og hedder Madam Græskar og forvandler drenge til dyr.”

Hun grinede larmende og sagde: ”Kunne sådan en lille mand klare sandheden, måske?”

Jeg nikkede og hun fortsatte: ”Drenge i din alder hører med det de sidder på, tænker med det de har mellem benene og så er det ikke underligt, at det er vrøvl der kommer ud af munden.”

(Her kan jeg godt mærke at jeg blev for pæn. Denne parentes kan sprænges over. Hun havde en ret kraftig sprogbrug, som allerede antydet og i virkeligheden sagde hun: ”Drenge i din alder hører med røven, tænker med pikken og så kommer der kun lort ud af munden på dem og for de fleste mænd fortsætter det livet igennem.)

”Nå, hør her. Da jeg flyttede ind, var jeg en dag nede på præsentere mig og fortælle drengene lidt om mig selv. Og jeg talte pænt. Og fortalte, at jeg efter den forbandede krig var blevet sygeplejerske på Madagascar.” Lille pause: ”Selv en lille lort som dig kan vel høre det.

Madagascar Madam Græskar. Men du ved vel ikke en gang hvad det er og hvor det ligger, vel.” Det måtte jeg indrømme og hun hentede et Atlas og viste mig øen i det indiske ocean.

Jeg drak lidt mere af limonaden og spiste småkagerne og blev helt nysgerrig og stillede spørgsmål til den store kvinde. Hun bandede meget, men svarede villigt på hvad som helst. Også da jeg spurgte om hvorfor hun bandede og svovlede så meget.: ”Jeg er for helvede skipperdatter fra Fanø og så falder det satans nemt.”

Hun ville også vide noget om mig og jeg fortalte et par historier og hun grinede og lo af mine påfund.

”Hovsa,” sagde hun pludselig. ”Klokken er mange, løb nu ned på den satans anstalt og ikke flere fysikforsøg med mine elledninger, vel.” Jeg rystede på hovedet og hun sagde: ”Du skal altid være velkommen, bare bank på. Hvis jeg ikke lukker op, er jeg enten ikke hjemme eller også gider jeg ikke snakke med små lorte. Forstået.” ”Ja”

Faktisk blev Madam Græskar og hendes hus en slags helle for mig og igennem den tid jeg var på skolen, opholdt jeg mig lige så meget jeg kunne, sammen med hende og hun fortalte og lærte mig meget. Alle hendes historier er næsten til en bog for sig selv. Men lige her kommer de ikke. Jeg faldt ind i hverdagen på skolen og tiden gik.

Det første kys

Det var blevet tid til at jeg snart skulle konfirmeres og sammen med 4 andre drenge skulle vi gå til præst i Nørre Bjert. Og gå til, var lige ud af landevejen 4 kilometer i et bakket landskab. Men vi havde ikke noget mod gåturen, selv om det var i vintermånederne, for i Nørre Bjert ventede

miraklet. PIGER. Jeg var lidt højt på strå i den periode, for jeg var god til at lære udenad og så lærte jeg de andre salmeversene vi havde for, mens vi gik.

I komfirmandstuen blev jeg med det samme vildt forelsket i Lisa. Så sødt et ansigt, med mørkebrunt skinnende langt blødt hår og de brune øjne. Jeg kiggede kun på hende og hørte ikke meget af hvad præsten sagde og jeg lirede selvsikkert salmevers af, som:

Sneflokke kommer vrimplende

Hen over diger trimlende

Det knyger ud af himlene

Det sluger hegn og gård

Det ryger ind af sprækkerne

Til pølserne på rækkerne

Og fårene ved hækkerne

Får blink i pelsens hår

Ja, jeg kan nogen af dem endnu og holdt meget af den linje med Til pølserne på rækkerne.

Jeg lagde mærke til at Lisa så på mig når det var min tur og vi drenge fra Drejens var vel også lidt mere spændende og farlige end kammeraterne fra klassen.

Vi gik til præst hver onsdag og en dag hvor vi var færdige, ja, jeg ved ikke hvorfra jeg fik modet, men jeg spurgte Lisa: ”Hva, skal jeg ikke cykle dig hjem?” Og hun svarede ”Jo.”, gav mig cyklen, satte sig på bagagebæreren og af sted gik det. På et tidspunkt spurgte jeg hende: ”Lisa? Må jeg ikke bide dig i fingrene?”

”Nej, hvorfor skulle du det?”

”Bare så du kunne mærke at du var vågen.”

”Åh, idiot, du kan bide dig selv i fingeren.”

”Det har jeg gjort.”

Så grinede hun. Holdt mig om livet og lagde hovedet ind mod mig ryg.

Jeg var lykkelig og trampede i pedalerne, som kun en ung forelsket magter.

Da vi kom hjem til hende, sagde hun bare ”Hej, tak for turen, vi ses på onsdag.” og så var hun væk.

Jeg måtte løbe over markerne for ikke at komme senere end de andre.

De ville selvfølgelig vide om jeg havde kysset hende, men jeg sagde ikke noget. Jeg drømte og kunne knap vente til det blev onsdag igen.

De næste onsdage cyklede jeg Lisa hjem og vi grinede og pjattede på vejen, men ... ingen kys. I en periode havde det sneet meget og vi overtalte forstanderen til at vi måtte invitere konfirmandholdet til en eftermiddag på kælkebakken.

Vi havde alle tiders kælkebakke, den var stejl og tæt ved bunden drejede den naturligt til højre, så man kunne køre et langt stykke langs fjorden. Når nu vi skulle have fremmede, blev der gjort meget ud af det. Der blev sat fakler ud på bakken, som angav hvor man skulle kælke og alle var inviteret til kakao og æbleskiver bag efter.

Det var en søndag eftermiddag og hele holdet dukkede op også Lisa. Vi stod sammen på toppen af bakken og så ud over fjorden. Den var næsten helt frosset til. Kun en smal stribe vand, der angav sejlrenden var endnu åben. Mens vi står der hører vi: ”Så for helvede Alex, nu skal vi vise dem.”

Og der var Madam Græskar, på langrendski, skistøvlet, knæstrømper, plusfour, anorak og tophue.

Inden nogen havde nået at reagere var Madam Græskar på vej ned af bakken og forunderligt nok løb hun slalom mellem faklerne. Da hun nåede bunden fik hun en spontan klapsalve. Lisa spurgte: ”Kender du hende?”

”Ja, det er en af mine bedste venner.”

”Alex altså.”

Nu ville jeg også vise mig. Jeg havde set at hvis man kørte helt ud i venstre side af bakken kunne man komme med fuldt fart og i stedet for at dreje ned i bunden, flyve ud over et hop og direkte ud på isen.

Jeg tog tilløb og kastede mig på kælken, susede i vild fart ned af bakken, ud over hoppet og fortsatte ud over isen i fuldt fart. Mederne hvinede, iskrystaller blæste op i luften og jeg vendte mig lidt for at se om nogen så mit kunststykke. Inde på bakken kunne jeg se en hel flok vinke ivrigt. Jeg vinkede tilbage og vendte så rundt igen. Mit blod frøs også til is, for lige foran mig lå sejlrenden og selv om jeg bremsede alt hvad jeg kunne med fødderne gled jeg lige ned i det iskolde vand. Et forfærdeligt chok, jeg plaskede panikslagent og begyndte så at træde vande og kæmpe mig tilbage til iskanten, mens det iskolde vand var ved at lamme mig. Jeg prøvede at kæmpe mig op på en isflage, men den knækkede og inden i mig,, kunne jeg mærke hvor tæt døden var på.

Så hørte jeg en stemme råbe: ”Tag fat i remmene til skistøvlerne.”

Et par ski blev stukket ud til mig og under mine armhuler. Jeg tog fat i remmene og selvfølgelig, Madam Græskar trak mig op på isen. Hun tog mig i et brandmandstag og gik hurtig op til sit eget hus. Ind på badeværelset og næsten flåede tøjet af mig og så lå jeg i badekarret, mens hun brusede mig med koldt vand. Hold helt op hvor det gjorde ondt. Som om tusind syle samtidig blev stukket ind i min krop. Mens hun mumlede. ”For satan, for helvede.” skruede hun langsomt op for det varme vand og jeg lå så udmattet og mør og næsten drømte. Madam Græskar gik ud. Jeg drømte om Lisa og indrømmet, det havde effekt på de nedre dele. Madam Græskar kom og sagde: ”Så kan du vist godt stå op, ikke?” Det var jeg jo ikke meget for. Hum kiggede ned i karret, grinede og sagde: ”Hvad, skal den have et svirp?” samtidig med at hun med hånden viste hvor hun ville slå eller: ”Den kolde bruser igen.”

Det var nok til at jeg blev afslappet igen. Madam Græskar lagede rent tøj til mig, gik ud og sagde: ”Jeg er sikker på at patienten overlever.” En af lærerne frøken Andersen, hentede mig og lige der fik jeg ikke skæld ud, men et kram. Senere nede hos forstanderen fik jeg så hatten passede.

Ved morgenmaden sagde forstanderen: ”Vi kan alle sammen takke Alex for, at den store kælkebakke nu er lukket for i år, der bliver sat snehegn op i 3 rækker, så det er umuligt at kælke. Tak Alex.”

Hvis forstanderen troede at sådan en kollektiv afstraffelse ville gøre mig upopulær, tog han fejl. Hver gang en elev fik tvunget de voksne til kollektiv afstraffelse, blev synderen en helt. Sådan en anstalt har sin egen logik.

Onsdagen efter kunne præsten ikke nære sig: ”Ja, Alex, så ved vi, at det stadigvæk kun er Jesus der har kunnet gå på vandet.”

Lisa havde mig i øjnene hele timen og selvfølgelig skulle jeg cykle hende hjem.

Hjemme hos hende gik vi ned til stranden og så ud over fjorden. Det var sådan en skyfri frostklar dag, hvor solen glimtede i de små bølger ude i sejlrenden og isen skinnede og strålede som et hav af krystal.

Lisa sagde: ”Du er lidt køn, lidt klog, lidt sjov, men en kæmpe idiot.”

Jeg sank lidt spyt og sank lidt sammen, men så sagde hun: ”Det fortjener et kys.”

Vores læber mødtes og det var dejligt. Lidt efter trak hun sig lidt tilbage og smilede og sagde: ”Når vi kysser rigtigt, skal vi begge to også have munden åben. Så leger din tunge lidt i min mund og min tunge leger i din mund.”

Et par år tidligere ville tanken om at bytte spyt med en pige være det samme som at spise en

spiseskefuld sennep, sluge en frø eller æde en regnorm. Ting jeg havde prøvet.

Men nu virkede det både dejligt og helt naturligt. Da vi lige skulle trække vejret, sagde jeg :

”Dejligt” Hun: ”Mere” og vi kyssede videre.

Vi står der og kysser og hører så en der rømmer sig. Vi farer fra hinanden. Lisa vender sig om og siger: ”Far, spionerer du.”

”Åh, når jeg ser en ung mand stå og kysse min datter er det vel i orden at vi præsenterer os for hinanden.”

”Far!”

Han rækker mig hånden og siger: ”Torsten.” jeg giver ham hånden og siger: ”Alex.”

”Nå, hvor kommer du så fra, du går da ikke i klassen vel?”

Jeg skal til at svare, men Lisa bryder ind, tager sin far under armen og siger: ”Altså far, bare fordi jeg får et kys, skal han vel ikke i forhør, vel?”

Hun drejer om på hælen trækker sin far med sig, vinker til mig og siger: ”Vi ses på onsdag.”

Jeg har selvgfølgeligt svært ved at vente en hel uge.

Onsdagen efter ser Lisa ikke på mig en eneste gang mens vi er til præst. Bagefter er hun oppe på cyklen i en fart og da jeg undrende spørger, om jeg ikke skal cykle hende hjem svarer hun:

”Nej.”

Hvorfor ikke?”

Hun peger over på de fire andre drenge fra skolen og siger: ”Fordi du er en af dem.”

Så cykler hun afsted og selv om jeg løber efter, forsvinder hun ud af syne.

Onsdagen efter dukker hun ikke op og vi får at vide at familien har valgt at hun skal konfirmeres i en anden kirke.

Jeg har aldrig set hende siden, men er da mere end almindelig taknemmelig for kysset.

Efter Drejens ender jeg på Baunehøj skole i en 8. klasse i noget der hed teknisk forberedelses eksamen, med mulighed for at tage en teknisk realeksamen i 10. klasse og hvis evnerne var der, komme på gymnasiet.

Spådommen

Jeg går i 9. klasse og cykler med min ven Hans til Sverigesbådene, der går fra Havnegade.

Min onkel Viggo, min mors tvillingebror er tjener på båden og har givet et par fribiletter.

Vi vil bare frem og tilbage og købe lidt billigt slik ombord.

Vi finder min onkel i restauranten og han giver straks et par sodavand.

Han spørger: ”Har du fortalt din ven den om pianisten?”

”Nej, onkel Viggo.” Han ville altid have at vi genfortalte hans historier og han smilede allerede.

”Jamen, så er det vel nu, ikke!”

”Okay, se, der er en pianist ombord, som spiller hyggemusik for gæsterne og tjener både timeløn og drikkepenge, når folk har ønsker. En Jul har døveforeningen lejet hele restauranten og der var derfor ikke brug for pianisten. De døve sidder, spiser og gestulerer på tegnsprog. Pianisten kommer hen til min onkel og siger: ”Sluk lige lyset, det er ikke til at holde ud at høre på alt det vrøvl.”

Vi griner alle 3 og onkel Viggo fortsætter: ”Kender din kammerat til damplokomotivet?”

”Nej, onkel Viggo.”

”Nå, det kan vi da ikke ha, vel?”

”Ja, ja da. Se min onkel Viggo her er den eneste der i Danmarkshistorien har været med til at stjæle et damplokomotiv. Det var under krigen og han og en kammerat stjal lokomotivet og kørte det af sides ud på et gammelt sidespor. Det var så meningen at de ville hugge lokomotivet op og sælge det som gammelt jern. Det var der penge i under krigen. De to venner skilles og vil mødes dagen efter for at starte arbejdet. Onkel Viggo siger til vennen: ”Hvis du bliver taget af politiet, så husk, brug ikke dit eget navn.”

Næste dag banker det på døren hos min onkel. Udenfor står politiet. ”Viggo Jensen?” ”Ja.”

”De er anholdt.”

I arresten møder han vennen og siger: ”Sagde jeg ikke, at du ikke måtte bruge dit eget navn?”

”Det gjorde jeg heller ikke ... jeg brugte dit.”

Nu sejlede vi, restauranten åbnede og vi ville i kiosken for at handle. På vejen møder vi ældre forhutlet herre, der sidder med to guldbajere og virker lettere beruset. Han stander os og spørger:

”Skal sådan et par unge mennesker ikke spåes?”

Vi griner og spørger: ”Og hvad skal du så have for det?”

”50 kr af Jer hver.”

”Du må være tosset, vi har andet at bruge vores penge til.”

Vi går i kiosken, handler og på vejen tilbage støder vi på den gamle igen.

”Nå, hvad så drenge, skal det være nu?”

Vi forhandler med ham og til sidst er han ned på 5 kr. for hver af os. Vi har det jo sjovt, så vi

siger ok.

Først er det Hans. Den gamle kigger i hans ventre hånd og fortæller ham hvor han har ar på kroppen, selv ar som Hans ikke lige kan huske at han har, men som det viser sig, er lige der hvor spåmanden siger. Så siger han: ”Pas på togskiner! Ja og så får du ikke mere for den femmer.” Så er det min tur. Han fortæller at jeg har et stort ar under højre knæ og det er rigtigt. Så fortæller han at jeg har et ar på højre håndled. Jeg skal lige kigge efter og han siger: ”Kan du ikke huske det?”

Jo, jeg kan godt huske det. Vi er fire drenge, Kent, min bedste ven, Verner, rotten og mig.

Rotten hedder rotten fordi han ligner lidt en rotte i ansigtet, men han er god at have med, for han har altid penge og det er hans bold vi spiller fodbold med. Vi har pjækket fra skole og spiller fodbold på en af pladserne på Sønder Boulevard. Der er fire bænke og vi har en bæk hver som mål. Hvis der er mål på vore bæk, ryger vi og vi fortsætter til en har vundet og så forfra igen. Kent vinder de fleste gange, Verner og rotten vinder ind i mellem og jeg sjældent. Rotten kan ikke klare hvis jeg vinder. Så bliver han sur og er parat til at holde op, men Kent får ham altid god igen.

Nu er vi lige der, hvor kun rotten og jeg er tilbage, jeg finter og scorer. Rotten bliver tosset og sparker til bolden alt hvad han kan, så den ryger over hegnet og rammer en parkbetjent der kommer cyklende. Han vælter af cyklen og bander og svovler.

Vi løber alt hvad vi kan over i Ingerslevsgade op og over togbroen ved Enghavevej og ned mellem buskene på Godset., Godset er en smal strimmel bevokset jord, som grænser ud til Enghavevej på den ene side og på den anden op til et stort område, hvor DSB har godstog parkeret når de ikke er i brug. Deraf navnet Godset.

Parkbetjenten kan ikke finde os og selv om vi er sure på rotten for at have sparket bolden væk, så hævder han: ”Det var sku da min bold.” og det var jo rigtigt. Han har en kniv med og vi finder et stykke jord hvor vi kan spille land. Vi indeler området i 4 stykker og så skal man på skift kaste kniven ned i en af de andres lande. Hvis kniven står i jorden og ikke vælter, må man, mens man står på et ben, med kniven, skære så meget af den andens land som muligt. Her er der også kun en vinder.

Jeg er ret heldig og i et enkelt forsøg, skærer jeg hele rottens land væk. I det øjeblik jeg rejser mig op, griber rotten kniven og gør et udfald mod mit ansigt. Som en refleks sætter jeg højre hånd op foran ansigtet og smak. Kniven sidder fast lige i håndledet. Jeg skriger: Rotten

råber: ”Hej, jeg ville jo ikke ramme. Kent kommer til og trækker kniven ud og så begynder det at bløde voldsomt. Heldigvis ligger brandstationen lige overfor på Enhavevej. Jeg bliver kørt på skadestuen, bliver syet og min mor kommer og trøster. Det bedste er at rotten kommer med sin far og en stor æske chokolade og rotten må pænt stå og sige undskyld. Jeg kan se at hans ene kind er rød og ved at han også har fået en ordentlig lussing. Så dagen endte helt fint for mig og der var ingen, der lige den dag snakkede om at vi havde pjækket. Jo, jeg kan godt huske det ar. Så siger spåmanden: ”Du bliver 94 år gammel og så kan det vist være nok.”

Færgen lægger til i Havnegade og vi cykler hjem. I Vasbygade er der et sted hvor togskiner til godstog går over vejen og hen til et fabriksområde. Hans får sit forhjul i klemme mellem togskinererne, vælter og hans forhjul ækser så meget at vi må trække hjem.

Efter den dag har jeg altid troet på at jeg ville blive 94.

Derfor drikker og ryger jeg og når lejlighed byder sig, går jeg med damer.

Den første gang

Efter afslutningen af 9. klasse tog jeg på Velo Solex ferie med min kæreste. Vi fik lov af vores forældre, når bare vi boede på vandrehjem. Dengang var der adskilte afdelinger for mænd og kvinder og så følte vores forældre, at det var i orden.

Jeg havde ikke været i seng med nogen før og heller ikke hende. Vi havde kælet og kysset en masse, men aldrig gået hele vejen, som man siger. Der var heller ikke noget der antydede at det skulle ske på ferien, før hun en morgen på et vandrehjem på Falster sagde: ”Har du beskyttelse med?” Det havde jeg selvfølgelig, ikke. Men jeg kørte til Nykøbing Falster, fandt et Apotek og i et lokale med mange mennesker, blev det min tur og jeg sagde stille: ”Jeg vil gerne have en æske Plan.” ”Hvad”, svarede damen ved skranken. Og jeg gentog lidt højere: ”En æske Plan tak.”

Hun gentog min replik så højt, at alle i butikken kunne høre det. ”EN ÆSKE PLAN.”

Jeg rødmede, men holdt pinen ud, ved tanken om, hvad der ventede mig.

Vel tilbage, samlede vi hvad vi skulle bruge til vores romantiske udflugt og kørte af sted på Veloerne. Solen skinnede fra en skyfri himmel og ved synet af en kornmark i fuldt flor, blev vi enige om at her skulle det prøves. Men efter at have ligget og stukket os på aks og kerner opgav vi forsøget. Vi kørte videre og ind i en skov og fandt det helt rigige sted. En lille lysning, lige ved en skovsø. Sollyset flimrede smukt ned gennem træernes blade og der var et blødt sted med mos og blomster. Mere romantisk kunne det ikke være. Vi bredte et tæppe ud, hun lagde sig og så så

smuk ud i det bløde sollys. Jeg havde taget bukserne af og stod med skjorten på. Hun smilede, for det var tydeligt, at jeg var voldsomt ophidset. Jeg bøjede mig ned for at kysse hende og så ud af øjenkrogen at en stor frø sprang op. Slask, den landede lige i nakken på mig og kravlede ind under skjortekanten og ned på ryggen. Jeg sprang op, skreg og hylede og dansede rundt for at få frøen ud fra skjorten. Den faldt endelig ud, tog endnu et spring og endte ude i skovsøen. Jeg vendte mig mod hende og hun grinede, ja grinede helt vildt og hysterisk. Hun græd af grin og holdt sig på maven og blev bare ved og ved.

Meget må vi mænd tåle, men når kvinder griner helt hysterisk af os, ja, så falder potensen og så var den leg slut. Vi fik pakket sammen og kørte til vandrehjemmet, men hver gang hun så på mig begyndte hun at grine. Selv om aftenen da vi lavede mad, var det tydeligt, at det boblede i hende og hun havde mere end svært ved at holde latteren tilbage.

Efter maden, sad vi ude på en trappesten og nød solnedgangen.

For lige at bryde forbandelsen, spurgte jeg med blød varm stemme: ”Hvad var det egentlig du forelskede dig i ved mig?”

Hun tænkte sig om et øjeblik og svarede: ”Dine lår. God nat Alex.”

Der sad jeg tilbage. ”Mine lår. Ikke min intelligens. Ikke min humor. Ikke mine bløde læber. Ikke de digte jeg havde skrevet til hende. Nej. Mine lår.”

Det var ellers en rigtig dejlig sommer, jeg blev for en gang skyld, lys bronzebrun og med solafbleget lyst langt hår.

Når jeg ind i mellem gik en tur på Strøget, i korte bukser, og fik øjenkontakt med en pige, så løftede jeg det ene knæ, så ned på mit lår, så op pigen, så ned igen. Så en anden pige, det andet knæ op, så på mit lår og så tilbage på pigen. Jeg er ikke helt sikker på hvordan det virkede, men jeg kan sige til mænd, der eventuelt læser dette: ”Dette er ikke et scoretrick der virker.”

Dubrovnikaffæren

Jeg var på det tidspunkt forelsket i to kvinder.

Den ene var Geir. Matematisk institut, H.C. Ørstedinstituttets nye elektroniske regnemaskine.

Den fyldte hele stueetagen,

Hvis jeg skulle i kontakt med hende, måtte jeg skrive et program. Omsætte programmet til maskinkode og så håndhulle en hullestrimmel med koden. Når så hun blev fodret med hullestrimlen, kom der en ny hullestrimmel ud og når jeg havde oversat den, skete det

forunderlige. Hun svarede det, jeg godt på forhånd vidste hun ville svare. En så forudsigelig kvinde kunne jeg kun blive forelsket i.

Den anden var min nabo. En lille rødhåret sag. Og som Jeppe Åkjær skriver: ”De rødhårede er de værste, de er som en loppe på et stykke glødende kul.” Og hun var forlystelsessyg, men dejlig. Jeg sitrede når hun rørte ved mig og skælvede når jeg kom til at røre ved hende. Jeg elskede at falde ind i hendes blik og øjne.

Der var kun en hage ved forelskelsen. Hun boede nemlig sammen med min bedste ven.

Vi var meget sammen og gjorde de erfaringer sammen som unge gjorde på den tid.

Vi røg den første fede sammen, fik de første grineflip sammen og de første ædeflip sammen. Og jeg skulle forsøge at tøjle mig og ikke vise min forelskelse for tydeligt, men pakke den ind i venskab. Man går ikke efter sin bedste vens kæreste, det er helligbrøde.

Vi tog også på den første ferie sammen. Den gik til Dubrovnik i det tidligere Jugoslavien. Billigt feriemål, sommer og vand.

Det var en herlig ferie. I hotellets forhal var der et skilt ved et skrivebord. Der stod: ”Direktor Igor Sutsko.” Det fik vi næsten hver gang grineflip over.

Den sidste aften kom vi forbi og der sad en mand bag skrivebordet. Vi kom sådan til at grine og han spurgte: ”Why are you laughing?” Efter lidt forviklinger fik vi forklaret ham på vores bedste skoleengelsk at hans efternavn på dansk, betød: ”Cozy slippers.” Så grinede han selv og inviterede os indenfor på hans kontor. Vi skulle bare sætte os på gulvet og så kaldte han på en tjener og lidt efter sad vi med direktøren, glas, flødeis, tallerkner og flere flasker Slivovicz. Nu skulle der drikkes. Jeg har aldrig været helt glad for stærk spiritus, så jeg nippede og det kunne jeg se at hun også gjorde. Men min ven og direktøren bundede hver gang. Vi snakkede og grinede. På et tidspunkt faldt min ven og direktøren om på gulvet og blev liggende, døddrukne. Vi fik hanket op i min ven og med stort besvær loset ham op på deres værelse og i seng. Så sagde hun: ”Åh, det er den sidste aften, skal vi ikke gå på diskotek.”

Jeg blev blød i knæene ved tanken om at kunne danse alene med hende. Det var ikke helt fair, når han nu lå bedøvet på værelset. Men tanken om at få en sjæle med hende var uimodståelig. Vi fandt hurtigt diskoteket og hun sagde da vi var kommet ind: ”Henter du ikke lige noget ordentlig at drikke, rom og Cola, ikke?”

Jeg gik i baren og da jeg vendte mig om mod dansegulvet, med en drink i hver hånd, dansede hun allerede med en anden. En høj flot mørklødet elegant ung mand. De dansede lige forbi mig

og nappede hver en drink.

Så stod jeg der og savnede Geir og hendes forudsigelighed.

De dansede, dansede, grinede og snakkede og jeg stod bare der. Så dansede de forbi mig og hun råbte til mig: ”De har en gave til dig. Bare følg med tjeneren.”

Lidt befippet fulgte jeg med en tjener og blev nærmest trukket ind i et separat kabinet. Her blev jeg, forvirret som jeg var, bænket ved et bord. Over for mig sad en moden herre i sort jakkesæt. Gråt karseklippet hår og helt mørke brune øjne. Han lignede en bedemand, sådan en som tager sig pænt af de efterladte. Han trak en værelsesnøgle frem, kastede den på bordet, pegede til højre for mig og sagde: ”Your gift”

Først nu blev jeg opmærksom på at jeg var blevet bænket ved siden af en anden.

En kvinde, i sort nedringet kjole og bare arme. Hendes overarme ville enhver bodybuilder misunde hende. Maven klemte mod bordkanten og hendes kæmpestore bryster hvilede på bordpladen. Hun havde helt sort hår og det nydeligste sorte overskæg. Nu smilede hun til mig og jeg kunne se hendes guldtænder glimte i lyset.

Jeg prøvede at forklare: ”I am a young man and I am only lookin for throe love.”

Han svarede: ”My sister!”

Jeg vidste ikke helt hvad jeg skulle sige til det og det var som om mit billede af ham blev forandret.

Nu så jeg ikke en bedemand, men en af Titos partisaner. Måske havde han endda et våben skjult under bordet.

Han sagde: ”Are you German?”

Nu var jeg ikke i tvivl, det måtte være en partisan, som under krigen havde skåret halsen over på mange tyskere.

Jeg sagde: ”No, no danish.”

Han kom så med det ultimative: ”Are you gay?”

Jeg var overbevist om at han sad med en kniv under bordet, parat til at skære i mine ædlere dele.

Jeg var skræmt til døde.

Mit dilemma. Skulle jeg overlade mig til partisanens nåde og barmhjertighed, med risiko for at få skåret kuglerne af eller skulle jeg give mig i kast med en kvindelig jugoslavisk sumobryder med overskæg og guldtænder.

Jeg sagde: ”I have to go to the toilet.”

Inden nogen reagerede var jeg ude af kabinettet, fandt toilettet og skyndte at låse mig inde. Hvad skulle jeg gøre, jeg var panikslagen og så, lige foran mig var svaret. På toilettet var der et vindue ud til det fri. Jeg fik det åbnet, kantede mig ud og faldt ned i nogle buske og rev flænger i tøjet. Men pyt. Jeg var fri og skyndte mig tilbage til hotellet. På hovedet i seng og så sov jeg ret uroligt resten af natten. Da jeg vågnede var jeg fyldt med små kløende røde prikker ved maveregioner og rundt om navlen. ”Hvad har de smittet mig med?”

De to andre bankede på min dør og spurgte om jeg ville med ned og bade en sidste gang. Men med alle de knopper skulle jeg ikke nyde noget. Jeg var tavs på turen hjem og sagde ikke noget, hverken til hende eller ham om den sidste nat. Dagen efter vi var kommet hjem gik jeg til lægen. Han så på de kløende knopper, prikkede i et par af dem og sagde: ”Nå, det er bare nerveknopper. Her er til lidt salve og så er det væk om et par dage.” Det passede.

Er der nu noget jeg fortryder?

Ja, jeg fortryder at jeg aldrig fik sagt til den lille rødhårede: ”Jeg elsker dig.”

Så kunne hun have sagt: ”Åh, Alex lad være med det pjat, du ved jo jeg elsker ham.”

Eller hun kunne have kastet sig om halsen på mig og sagt: ”Åh, Alex, endelig. Lad os stikke af sammen.”

Eller noget andet, men det får jeg aldrig at vide.

Er der så noget jeg ikke fortryder.

Ja, jeg fortryder ikke et øjeblik, at jeg stak af gennem toiletvinduet.